

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 77.732 van 18 december 1998
in de zaak A. 80.600/IX-1498.**

In zake : Gilbert GELDOLF,
die woonplaats kiest bij
advocaten Th. VANDEVELDE, T. VAN DE VOORDE
en F. GIJSSELS,
kantoor houdende te EEKLO,
Stationsstraat 65/1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

DE wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat op 7 oktober 1998 namens Gilbert GELDOLF werd ingediend door zijn raadsman T. VAN DE VOORDE, advocaat te Eeklo, om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van "de beslissing dd. 14.8.1998 van de Heer Vice-Eerste Minister en Minister van Binnenlandse Zaken waarbij hem de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege wordt opgelegd (beslissing gekend onder de referte nr. B7/GW/PM/B-21454/D-41)";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 30 november 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 december 1998;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor verzoeker, en van luitenant J. STEVENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Op 27 december 1974 wordt verzoeker opgenomen in de rijkswacht. Op 26 december 1975 wordt hij benoemd in de graad van wachtmeester; op 26 december 1987 wordt hij benoemd in de graad van eerste wachtmeester. Op 25 maart 1997 muteert verzoeker ingevolge een reorganisatie naar het communicatiecentrum van het district Gent.

1.2. Met een nota van 21 oktober 1997 meldt majoor B. VAN CRAENENBROECK, directeur personeel en logistiek van het district Gent, aan de commandant van de Groep Oost-Vlaanderen dat door de gewestelijke inspectie van de douane werd gemeld dat verzoeker "betrokken is in het frauduleus verhandelen van rookwaren". Hij stelt dat het vertrouwen ten opzichte van het commando van het district ernstig in het gedrang is

gebracht door het gedrag van verzoeker en de toestand waarin hij zich bevindt. De directeur personeel en logistiek stelt voor verzoeker te verwijderen uit het communicatiecentrum en te bewarenden titel te detacheren naar het secretariaat van de directie personeel en logistiek van het district Gent. Hij merkt op dat de verwijdering van verzoeker uit het communicatiecentrum noodzakelijk is, misschien tijdelijk, om reden dat verzoeker in de toekomst gevoelige informatie zou kunnen verkrijgen over verdere actie van de douane in deze zaak. Een bijkomende maatregel van inwendige orde, namelijk het inleveren van het dienstwapen, werd genomen.

1.3. Op 27 oktober 1997 zendt de directeur personeel en logistiek van de Groep Oost-Vlaanderen een fax-bericht aan, onder meer, de commandant van het district Gent en aan verzoeker. Hierin deelt hij mede dat na contact met de opsporingsdienst van de douane blijkt dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend bij het onderzoek, dat hij een vrij ondergeschikte rol heeft gespeeld bij de feiten en dat één en ander moet gezien worden in het licht van zijn familiale banden. De directeur personeel en logistiek van de Groep Oost-Vlaanderen beslist verzoeker niet voorafgaand te detacheren naar het secretariaat van de directie personeel en logistiek van het district Gent.

1.4. Op 29 december 1997 brengen drie ambtenaren van de opsporingsinspectie Gent van de Administratie der Douane en Accijnzen verslag uit met betrekking tot "internationale fraude met sigaretten en rooktabak" en de betrokkenheid van verzoeker daarbij. Zij besluiten uit hun onderzoek dat verzoeker "verantwoordelijk kan gesteld worden voor het in 3 transportbewegingen vanuit Luxemburg onrechtmatig in België binnenbrengen van (...) hoeveelheden tabaksprodukten".

1.5. Op 22 januari 1998 zendt adjudant C. VAN DE STEENE van de directie personeel en logistiek van het district Gent zijn verslag met betrekking tot het voorafgaand onderzoek aan de directeur personeel en logistiek van het district Gent. Hij besluit dat verzoeker vier maal tabakswaaren heeft vervoerd waarvoor hij drie maal 500 Britse pond ontving als fooi en dat verzoeker werd meegesleurd in een avontuur waarvan hij de ware toedracht niet kende, zodat ruime verzachtende omstandigheden in aanmerking komen, namelijk : volledige medewerking werd verleend aan de diensten van de douane, zijn rol bij de feiten was van ondergeschikt belang, hij handelde te goeder trouw op vraag van een familielid, de financiële vergoeding werd door hem niet gevraagd doch slechts aanvaard na aandringen van zijn neef, door zijn dienstoverste wordt verzoeker omschreven als een toegewijde, positief ingestelde, hulpvaardige medewerker die goed in de groep ligt en het volste vertrouwen geniet, verzoeker heeft nooit de bedoeling gehad de deontologische regels van de rijkswacht te overtreden, er werd op loyale wijze meegewerkt aan het vooronderzoek.

1.6. Op 15 april 1998 vraagt de directeur personeel en logistiek van de Groep Oost-Vlaanderen aan de onderzoeksraad advies uit te brengen met betrekking tot een voorstel tot ontslag van ambtswege van verzoeker. Hij vraagt geen advies met betrekking tot een maatregel van inwendige orde.

1.7. Op 11 juni 1998 verschijnt verzoeker voor de onderzoeksraad. De korpscommandant van verzoeker doet verslag van de ten laste gelegde feiten en vraagt dat het ontslag van ambtswege als tuchtstraf zou worden opgelegd. Adjudant COUMANS wordt gehoord als getuige. De voorzitter nodigt de verdediging uit haar verweermiddelen naar voor te brengen.

1.8. Op 11 juni 1998 adviseert de onderzoeksraad dat de ambtshalve pensionering moet opgelegd worden. Hij motiveert zijn advies als volgt :

"De Onderzoeksraad,
samengesteld uit de voorzitter W. MAHIEU en de
leden J. BORGIONS, R. CARLIER, S. CARLY, en
R. CONINGS, bijgestaan door de secretaris
W. VAN DYCK,

stelt vast,
dat betrokkene zonder voorbehoud kennis nam van de
inhoud van het proces-verbaal van de hoorzitting van
11-06-1998;

Op basis van het onderzoek van het voorstel van de
korpscommandant tot het opleggen van een ontslag van
ambtswege, alsook van de verweermiddelen van de
verdediging, geeft de Onderzoeksraad, na beraad, het
volgende advies :

I. De Procedure

A. Overwegende dat de verdediging betoogt dat het
tuchtonderzoek een onwettig karakter vertoont
nu het werd opgestart nadat de tuchtoverheid op
onwettige wijze kennis kreeg van bepaalde
inlichtingen;

dat de onderzoeksraad de mening is toegedaan
dat de Comd Gp OOST-VLAANDEREN op regelmatige
wijze werd ingelicht van het bestaan van een
eventuele tuchtinbreuk; dat zijn nota 9710486-M
DK 670 van 16-10-1997 niet vermag hieruit af te
leiden dat hij op een onregelmatige wijze werd
ingelicht; dat integendeel moet worden vastge-
steld dat hij vernam dat een personeelslid van
de rijkswacht 'betrokken zou zijn bij het
frauduleus verhandelen van rookwaren';

dat de leden van de Gewestelijke Inspectie van
de Douane aldus geen gegevens hebben medege-
deeld die zouden kunnen omschreven worden als
een schending van het beroepsgeheim; dat de
opsporingen van de dienst Douane en Accijnzen
zich op dat ogenblik nog steeds in een infor-
matiestadium bevonden; dat de rijkswachter in
kwestie nog niet was verhoord; dat de diensten
van de Inspectie van de Douane regelmatig
hebben gehandeld wanneer zij, voorafgaand aan
dit verhoor, de groepscommandant van betrokkene
hiervan in kennis stellen;

dat de beweerde schending van het beroepsgeheim
dient geapprecieerd in hoofde van diegene die
de wettelijk verplichte geheimhouding zou
hebben geschonden, zijnde in casu de leden van
de Gewestelijke Inspectie van de Douane; dat
dit in casu niet bewezen is zodat dient aange-
nomen dat de inlichtingen op regelmatige wijze

werden verkregen en de tuchtprocedure geen onwettig karakter vertoont.

- B. Overwegende dat de verdediging ter zitting van 11-06-1998 uitdrukkelijk afstand deed van het middel met betrekking tot de onvolledigheid van het dossier (zie proces-verbaal van de hoorzitting, stuk 37 van het proceduredossier); dat diende vastgesteld dat bedoeld stuk zich inderdaad in het dossier bevond omdat 1WM GELDOP deze fax zelf gevoegd had bij zijn verklaring van 06-01-1998 (zie bladzijde 9 tot 11 van het proceduredossier), terwijl deze fax alleen gegevens bevatte ter motivering van een maatregel van inwendige orde en dus geen deel uitmaakt van het tuchtdossier.
- C. Overwegende dat de omstandigheid dat de strafvervolgning nog niet werd afgesloten, niet belet dat deze tuchtprocedure zijn normaal verder verloop kent; dat de statutaire wet toelaat de tuchtvervolgning verder te zetten wanneer de feiten door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden (Art 24/38); dat ook de einduitspraak van de stafrechter met betrekking tot de straf niet bindend is voor de tuchtrechtelijke overheid die de zwaarwichtigheid van de tuchtinbreuk apprecieert, zijnde de tekortkoming aan de beroepsplichten.
- D. Overwegende dat de verdediging niet dienend aanvoert dat het tuchtvergrijp dat hem wordt ten laste gelegd onvoldoende precies zou zijn omschreven;
dat niet ernstig kan getwijfeld worden aan het ten laste gelegde feit, dat voldoende precies in tijd en ruimte werd aangeduid zodat de rechten van de verdediging helemaal niet geschonden zijn;
dat de betrokkene vanaf het eerste verhoor werd ingelicht over de draagwijdte van het tuchtonderzoek en dat hij met kennis van zaken alle mogelijke inlichtingen heeft kunnen verschaffen nopens de bedoelde feiten;
dat de korpscommandant in geen enkel opzicht kan verplicht worden dit tuchtvergrijp een strafrechtelijke kwalificatie te geven; dat het dan ook totaal irrelevant is dat de feiten in de loop van het tuchtonderzoek werden omschreven hetzij als 'smokkel in sigaretten', hetzij als 'frauduleus verhandelen van rookwaren', ...
- E. Om deze redenen,
oordeelt de raad, na stemming, dat het dossier in staat van wijzen is.

II. TEN GRONDE

- A. Uiteenzetting van de feiten en hun tenlastelegging aan 1WM GELDOP
 - 1. Overwegende dat de korpscommandant de onderzoeksraad adieerde met betrekking tot

de volgende feiten in hoofde van 1WM GELDOLF :

Door het onrechtmatig in België binnenbrengen van grote hoeveelheden sigaretten en rooktabak en door het vervoeren van grote hoeveelheden rookwaren in België in het raam van een door hem voldoende gekende georganiseerde internationale fraude op grote schaal waarbij hij rijkelijk verlonnd werd.

2. Overwegende dat de korpscommandant besluit tot het bestaan van de feiten sub A.1. op grond van vaststellingen waarvan het resultaat als volgt samengevat wordt :

'Op vraag van DECOCK Luc, een familielid van zijn echtgenote, voerde 1WM GELDOLF vier transporten uit van grote hoeveelheden tabakswaren waarvan de waarde telkens het half miljoen Belgische frank overschreed. Zijn opdracht bestond erin de tabakswaren af te leveren bij DECOCK Luc. Betrokkene, die koerier is bij de firma DHL, heeft geen enkele band met de tabakshandel en werkte in opdracht van een organisatie die tabakswaren smokkelde van Duitsland, Luxemburg en België naar Engeland.

1WM GELDOLF huurde voor elk transport een lichte vrachtwagen. Dat gebeurde bij twee verschillende firma's. De kosten daarvan en de brandstofkosten werden hem terugbetaald. Daarnaast ontving betrokkene voor elk transport 500 Engelse pond of ongeveer 30.000 BEF. Voor het laatste transport werd hij, zeer vermoedelijk ingevolge de snelle interventie van de diensten van de Administratie der Douane en Accijnzen, niet vergoed.

Bij hun interventie troffen de diensten van Douane en Accijnzen ten huize van DECOCK Luc 149.800 sigaretten aan waarvan de verpakking niet voorzien was van fiscale bandjes.

1WM GELDOLF betaalde de tabakswaren contant bij afhaling, transporteerde de waren zonder enig document, werd vergoed in Engelse ponden en was, naar de verklaring van DECOCK, volledig op de hoogte van de illegaliteit van zijn activiteiten.

In de eerste weken van oktober 1997 vervoerde 1WM GELDOLF een vracht van ADINKERKE naar NEVELE, woonplaats van DECOCK. Op 7, 9 en 13 oktober 1997 bracht hij telkens een vracht over vanuit het Groothertogdom Luxemburg'.

- (zie punt 2 van het adiëringsverslag, stuk 22 van het proceduredossier)
3. Overwegende dat betrokkene de materialiteit van het vervoer niet betwist;
dat betrokkene op de hoogte moest zijn van het frauduleus karakter van zijn activiteiten;
dat de onderzoeksraad zich aansluit bij de motieven van de korpscommandant, zoals weergegeven in de punten 4.2.3. tot 4.2.8. van zijn adiëringsverslag (zie stuk 22, bladzijde 64 van het proceduredossier);
oordeelt de raad, bij stemming, dat de feiten sub A.1. bewezen zijn en ten laste worden gelegd aan LWM GELDOP.
- B. Omschrijving van de feiten
1. Wat de tekortkomingen aan zijn ambtsplichten of aan de waardigheid van zijn ambt betreft
Overwegende dat het rijkswachtpersoneel erop gewezen werd dat zij hun houding en gedrag, zowel in de uitoefening van hun ambt als daarbuiten, permanent moeten afstemmen op de essentiële deontologische normen en er zorg moeten voor dragen dat zij nooit aanleiding geven tot enige dubbelzinnigheid op dit vlak (Onderrichting van de Commandant van de Rijkswacht Nr DPAD/69 DK 670 van 3 maart 1982 en Nr DPB/069 DK 670 van 15 maart 1993);
dat van de personeelsleden van de rijkswacht verwacht wordt dat zij blijf geven van een volstreekte onkreukbaarheid en integriteit (Charter van de waarden van de rijkswacht, Art 3);
dat de goede werking van de rijkswacht en het welslagen van haar acties vereisen dat haar personeelsleden de deontologische plichten en waarden inherent aan hun staat onvoorwaardelijk naleven;
dat deze waarden niet alleen in dienst in acht moeten genomen worden, maar dat zij tevens gelden in het privé-leven, voor zover zij noodzakelijk zijn voor de goede werking van de dienst;
dat LWM GELDOP bekleed is met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke politie en uit hoofde van zijn hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten onder meer moet toezien op de naleving van de politiewetten en verordeningen, de voorkoming van misdrijven en de bescherming van personen en goederen (Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, Art 3 en 15);

dat LWM GELDOP tevens bekleed is met de hoedanigheid van agent van gerechtelijke politie en in hoofde van deze hoedanigheid bij het vervullen van zijn opdrachten onder meer tot taak heeft de misdaden, de wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid (Wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, Art 3);

dat het uitvoeren van onwettige activiteiten, die zich duidelijk situeren binnen een georganiseerde internationale fraude niet aanvaardbaar is in hoofde van een politieambtenaar, bekleed met de hoedanigheid van agent van bestuurlijke en gerechtelijke politie;

dat dergelijk gedrag fundamenteel afbreuk doet aan de vereiste ondubbelzinnigheid op het vlak van de onkreukbaarheid en de integriteit;

dat LWM GELDOP afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn ambt;

dat, om deze redenen, het gedrag van LWM GELDOP strijdig is met de statutaire wet, inzonderheid :

- * artikel 24/2, § 2 dat bepaalt dat de personeelsleden zich gedragen naar de richtlijnen die in het belang van de dienst worden gegeven

- * artikel 24/3 dat bepaalt dat zij ten allen tijde en in alle omstandigheden bijdragen tot de eerbiediging van de wet oordeelt de Raad, bij stemming, dat Feit A 1 een tuchtvergrijp uitmaakt.

2. Wat de ernst van de tekortkomingen betreft Overwegende dat de normen en verwachtingen inzake de vereiste ondubbelzinnigheid op het vlak van de onkreukbaarheid en de integriteit, waarvan sprake bij punt C.1. van onderhavig advies, langs talrijke kanalen ter kennis gebracht werd van de personeelsleden, inzonderheid langs de infobladen, alsook bij de voortgezette vorming;

dat de Rijkswacht als nationale politiedienst een specifieke rol te vervullen heeft, meer bepaald de goede werking van de instellingen van een democratische staat, zodat de overheid de mogelijkheid moet hebben de integrale integriteit te vrijwaren van dit korps;

dat het vertrouwen dat de overheid stelt in haar politieambtenaar en het vertrouwen dat

de Rijkswacht naar haar klanten moet uitstralen volledig geloofwaardig zo men niet blindelings en zonder twijfel op de integriteit van de personeelsleden mag vertrouwen;

dat de veelvuldigheid van de gepleegde feiten tot gevolg heeft dat de voor een lid van de rijkswacht vereiste integriteit totaal verloren ging in hoofde van LWM GELDOF;

dat de feiten onverenigbaar zijn met de staat van personeelslid van de rijkswacht; oordeelt de onderzoeksraad, bij stemming, dat het tuchtvergriep uitzonderlijk zwaarwichtig is.

C. De voorgestelde straf

Overwegende dat het bewezen verklaard tuchtvergriep in se onverenigbaar is met de status van rijkswachter; dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat, desondanks, in het verleden geen enkele voorafgaande maatregel werd genomen ten opzichte van betrokkene;

dat de beroepsfout van dien aard is, mede gelet op het herhaald karakter van de feiten, dat in hoofde van betrokkene alle vertrouwen teloor is gegaan; dat evenwel rekening houdend met de lange beroepscarrière van betrokkene en de maatschappelijke gevolgen die een ontslag van ambtswege met zich mee zouden brengen, het meer verantwoord lijkt een ambtshalve pensionering op te leggen.

Om deze redenen, oordeelt de Raad, bij stemming, dat de ambtshalve pensionering moet opgelegd worden".

1.9. Met een nota van 14 augustus 1998, gericht aan de Commandant van de Rijkswacht, legt de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op. Hij stelt in zijn nota wat volgt :

"ONDERWERP : Definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege

Betreft : Eerste wachtmeester GELDOF Gilbert (451584813 - Dist GENT/ComC)

1. Wettelijke en reglementaire bepalingen

a. Wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid de artikelen 24/13 § 1, 7°; 24/20 § 1; 24/24 § 1, al 2; 24/30, § 3, al 2, 24/34 § 2, 24/35 en 30-4°

- b. Koninklijk besluit van 25 april 1979 betreffende het ambt en de ambtsontheffing van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, inzonderheid artikelen 36 en 43
 - c. Reglement betreffende de uitoefening van het ambt, toepasselijk op het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht - nota Generale Staf van de rijkswacht-Hoofddirectie van het personeel nummer DPB-1015 - DK 670 van 30 juni 1994
 - d. Adiëringsverslag van de directeur van het personeel en de logistiek van de groep OOST-VLAANDEREN Nr 9803211-M DK 670 van 15 april 1998
 - e. Advies van de onderzoeksraad voor het rijkswachtpersoneel, Nederlandstalige kamer, Nr 98/026 van 11 juni 1998
2. Beslissing
- a. Ik heb kennis genomen van de feiten uiteengezet voor de onderzoeksraad en de tenlasteleggingen hiervan aan Eerste wachtmeester GELDOLF. Meer bepaald heeft hij in België onrechtmatig grote hoeveelheden sigaretten en rooktabak binnengebracht en heeft hij grote hoeveelheden rookwaren in België vervoerd in het raam van een door hem voldoende gekende georganiseerde internationale fraude op grote schaal waarbij hij rijkelijk werd verloond.
 - b. Tevens heb ik kennis genomen van het advies van de onderzoeksraad omtrent de omschrijving van de feiten. Ik ben, zoals de onderzoeksraad in zijn advies stelt, eveneens van oordeel dat de feiten een tuchtvergrijp uitmaken en dat het tuchtvergrijp uitzonderlijk zwaarwichtig is.
 - c. Ik kan mij evenwel niet aansluiten bij het advies van de onderzoeksraad dat Eerste wachtmeester GELDOLF een ambtshalve pensionering dient te worden opgelegd. Gelet op de aard, de bijzondere ernst en het herhaalde karakter van de door betrokkene gepleegde feiten, ben ik, zoals de directeur van het personeel en de logistiek van de groep OOST-VLAANDEREN eveneens van oordeel dat betrokkene niet in aanmerking komt om ambtshalve te worden gepensioneerd.
 - d. Bijgevolg leg ik hem de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege op".

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Met een nota van 25 augustus 1998 zendt de Directie van het Personeelsbeheer de beslissing van

14 augustus 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de commandant van het district Gent. De definitieve ambtsontheffing heeft uitwerking op 1 oktober 1998. Op dezelfde datum wordt verzoeker zijn graad ontnomen en verliest hij zijn hoedanigheid van personeelslid van de rijkswacht.

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat verzoeker als middel de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht doordat in de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, wordt gemotiveerd waarom het advies van de onderzoeksraad niet werd gevolgd; dat hij terzake argumenteert :

"In het advies van 11.6.1998 geformuleerd door de Onderzoeksraad (stuk 9) wordt voorgesteld aan verzoeker de tuchtsanctie van de ambtshalve pensionering op te leggen.

De Onderzoeksraad oordeelde derhalve de vordering van de korpscommandant tot ontslag van ambtswege niet te moeten volgen en de op één na zwaarste sanctie te moeten adviseren 'rekening houdend met de lange beroepscarrière van betrokkene en de maatschappelijke gevolgen die een ontslag van ambtswege met zich mee zouden brengen'.

Weliswaar is het advies van de Onderzoeksraad m.b.t. de voorgestelde straf niet bindend voor de Minister, doch op de Minister rust vanzelfsprekend, wanneer hij het advies niet volgt, een bijzondere motiveringsplicht.

Er dient vastgesteld dat de motivering van de beslissing van de Minister om verzoeker, in weerwil van het advies van de Onderzoeksraad, toch de zwaarste sanctie van het ontslag van ambtswege op te leggen, niet van dien aard is dat zij afdoende draagkrachtig is om de genomen beslissing (op andersluidend advies) te schragen.

De enige motivering voor de Minister om ondanks het andersluidend advies van de Onderzoeksraad toch de zwaarste tuchtsanctie op te leggen bestaat luidens de beslissing uit 'de aard, de bijzondere ernst en het herhaalde karakter van de door betrokkene gepleegde feiten'.

Het betreft hier een loutere stijlformule welke trouwens het advies van de Onderzoeksraad geenszins tegensprekt : ook de Onderzoeksraad hield immers bij haar advies reeds uitdrukkelijk rekening met de aard van de feiten, hun bijzondere ernst en het zogezegd herhaald karakter ervan.

Indien de Heer Minister ondanks het advies van de Onderzoeksraad toch van oordeel was dat een ontslag van ambtswege zich opdrong dan diende hij in concreto te motiveren waarom volgens hem de beweegredenen van de Onderzoeksraad voor het opleggen van een minder zware sanctie (i.c. de lange beroepscarrière van betrokkene en de maatschappelijke gevolgen van het ontslag) niet afdoende waren.

Bij gebreke hieraan, werd de bestreden beslissing genomen met manifeste miskennis van het materieel motiveringsbeginsel. Het beslissend orgaan dat een tuchtsanctie oplegt die afwijkt van het advies, moet laten blijken waarom van dat advies wordt afgeweken, zoniet wordt de taak van het adviserend orgaan tot een blote formaliteit herleid (zie : R.v.St., 9 juni 1970, VAREWIJCK, nr. 14.152; R.v.St., 22 november 1985, INGELS, nr. 25.901; R.v.St., 4 december 1990, BUYLE, nr. 35.925).

Het middel is alleszins dermate ernstig dat het de schorsing van de bestreden beslissing wettigt.";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"2.4.1. Analyse van het vierde middel.

Schending van het beginsel van de materiële motivering doordat in de bestreden beslissing niet, minstens niet afdoende, wordt gemotiveerd waarom het advies van de onderzoeksraad niet werd gevolgd.

2.4.2. Bespreking en weerlegging van het vierde middel.

2.4.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan

naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

De bestreden beslissing vermeldt als objectieve gegevens die bestonden vooraleer de bestreden beslissing werd verricht en die deze laatste verrechtvaardigen, het in België onrechtmatig binnenbrengen van grote hoeveelheden sigaretten en rooktabak en het in België vervoeren van grote hoeveelheden rookwaren in het raam van een voldoende gekende georganiseerde internationale fraude op grote schaal, mits een rijkelijke beloning. Uit hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.3.2.2. blijkt dat het feitelijk bestaan van deze motieven naar behoren is bewezen, zodat dit onderdeel van het middel niet ernstig is.

Wat het vraagstuk betreft of de feiten in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen, moet op de eerste plaats worden nagegaan of het tuchtfeit de tuchtstraf kan wettigen en op de tweede plaats of de straf niet onredelijk is in verhouding tot de feiten.

Aangaande het wettigingsvraagstuk wenst de verwerende partij te verwijzen naar het punt 2., b. van de bestreden beslissing (adm. doss., stuk 3), waarin de heer Minister van Binnenlandse Zaken, samen met de onderzoeksraad (adm. doss., stuk 2/39, punt II, B, 2.2.) van oordeel is dat de feiten een tuchtvergriep uitmaken en dat het tuchtvergriep uitzonderlijk zwaarwichtig is. Op basis hiervan oordeelt de heer Minister van Binnenlandse Zaken in rechte dat de tuchtfeiten de tuchtstraf kunnen wettigen.

Aangaande het evenredigheidsvraagstuk en de afwijking van het advies van de onderzoeksraad, wenst de verwerende partij te verwijzen naar de bespreken van het vijfde middel, waaruit zal blijken dat de tuchtstraf niet onredelijk is in verhouding tot de feiten.

2.4.2.2. Het middel is niet ernstig".

2.1.3.1. Overwegende dat luidens artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de opgelegde motivering van de bestuurshandelingen "afdoende" moet zijn; dat dit betekent dat de motivering "pertinent" is, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat de motivering "draagkrachtig" dient te zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen;

2.1.3.2. Overwegende dat het advies van de onderzoeksraad van groot belang is; dat krachtens artikel 24/30, § 3, tweede lid, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 24 juli 1992, de korpscommandant verplicht is de onderzoeksraad te raadplegen, indien hij oordeelt dat een van de in artikel 24/13, § 1, 3° tot 7°, bedoelde straffen moet worden opgelegd; dat de Minister van Binnenlandse Zaken in beginsel evenwel niet gebonden is door het advies van de onderzoeksraad; dat de Minister van Binnenlandse Zaken evenwel niet zomaar kan afwijken van het advies van de onderzoeksraad; dat hij in zijn beslissing de redenen moet aangeven waarom hij dat advies niet volgt; dat die motivering niet beperkt mag zijn tot een louter niet gemotiveerd tegenspreken van het advies van de onderzoeksraad maar duidelijk moet maken waarom de beslissende overheid meent de argumenten waarop de onderzoeksraad zijn advies steunt niet te kunnen volgen;

2.1.3.3. Overwegende dat de onderzoeksraad in zijn advies van 11 juni 1998 geoordeeld heeft de vordering van de korpscommandant tot ontslag van ambtswege niet te moeten volgen; dat de onderzoeksraad oordeelt de op één na zwaarste sanctie - ambtshalve pensionering - te moeten adviseren; dat met betrekking tot de voorgestelde straf, de onderzoeksraad in het advies het volgende stelt :

"Overwegende dat het bewezen verklaard tuchtvergriep in se onverenigbaar is met de status van rijkswachter; dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat, desondanks, in het verleden geen enkele voorafgaande maatregel werd genomen ten opzichte van betrokkene;

dat de beroepsfout van dien aard is, mede gelet op het herhaald karakter van de feiten, dat in hoofde van betrokkene alle vertrouwen teloor is gegaan; dat evenwel rekening houdend met de lange beroepscarrière van betrokkene en de maatschappelijke gevolgen die

een ontslag van ambtswege met zich mee zouden brengen, het meer verantwoord lijkt een ambtshalve pensionering op te leggen";

dat de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden ontslagbeslissing van 14 augustus 1998 - zoals de onderzoeksraad - oordeelt dat de feiten een tuchtvergrijp uitmaken en dat het tuchtvergrijp uitzonderlijk zwaarwichtig is; dat hij zich evenwel niet kan aansluiten bij het advies van de onderzoeksraad dat verzoeker een ambtshalve pensionering dient te worden opgelegd; dat de minister van oordeel is dat verzoeker niet in aanmerking komt om ambtshalve te worden gepensioneerd en deze afwijking van het advies van de onderzoeksraad als volgt motiveert :

"Gelet op de aard, de bijzondere ernst en het herhaalde karakter van de door betrokkene gepleegde feiten";

2.1.3.4. Overwegende dat verzoeker er op het eerste gezicht terecht op wijst dat een dergelijke motivering een loutere stijlformule is welke trouwens het advies van de onderzoeksraad geenszins tegensprekt; dat ook de onderzoeksraad in zijn advies van 11 juni 1998 reeds uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de aard van de feiten, hun bijzondere ernst en het herhaald karakter ervan; dat, indien de minister van Binnenlandse Zaken van oordeel was dat, ondanks het advies van de onderzoeksraad, aan verzoeker toch een ontslag van ambtswege dient te worden opgelegd, hij in concreto had moeten motiveren waarom naar zijn oordeel de beweegredenen van de onderzoeksraad voor het opleggen van een minder zware sanctie niet afdoende waren; dat de onderzoeksraad in zijn advies immers uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de lange beroepscarrière van verzoeker en de maatschappelijke gevolgen van het ontslag van ambtswege; dat de minister van Binnenlandse Zaken derhalve de zwaarste tuchtsanctie heeft opgelegd, zonder dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt om

welke redenen van het advies van de onderzoeksraad werd afgeweken; dat de bestreden beslissing niet duidelijk maakt waarom geen rekening werd gehouden met de elementen die de onderzoeksraad wel meende in aanmerking te kunnen nemen, met name de lange beroepscarrière van verzoeker en de maatschappelijke gevolgen die een ontslag van ambtswege met zich mee zouden brengen; dat de motivering van de tuchtoverheid in dermate algemene termen is gesteld dat erdoor niet afdoende wordt aangegeven waarom zij van mening was het advies van de onderzoeksraad niet te kunnen volgen en de zwaarste tuchtstraf te moeten opleggen; dat de materiële motiveringsplicht dan ook geschonden lijkt te zijn; dat het middel van verzoeker des te overtuigender lijkt te zijn daar de opgelegde tuchtstraf de allerzwaarste is in een reeks van zeven mogelijke sancties; dat het middel ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem berokkent als volgt omschrijft :

"Het is evident dat de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel toebrengt.

Het nadeel is uitermate ernstig, gezien de zwaarte van de tuchtstraf die aan verzoeker werd opgelegd, met name de zwaarste sanctie, het ontslag van ambtswege.

Door dit ontslag verliest verzoeker per definitie zijn hoedanigheid van personeelslid van de rijkswacht en valt hij met ingang van 1.10.1998 zonder job en zonder inkomen, zodat hij van dan af in beginsel op een vervangingsinkomen (c.q. het bestaansminimum) is aangewezen.

Uiteraard heeft dit voor verzoeker, die niet alleen zichzelf maar ook twee minderjarige kinderen te onderhouden heeft, zeer ernstige en verregaande negatieve gevolgen.

Het nadeel dat verzoeker treft, situeert zich zowel op moreel als materieel vlak.

Moreel is het vanzelfsprekend voor verzoeker een mokerslag om, na een onberispelijke beroepscarrière van 24 jaar bij de Rijkswacht, van de ene op de

andere dag te worden ontslaan en zijn job te verliezen.

Materieel komt verzoeker daadwerkelijk in financiële nood, van dien aard dat zij zeer drastische en onherstelbare gevolgen heeft voor zijn dagelijks leven en dat van zijn gezin.

Hier komt bij dat verzoeker tesamen met zijn dochter en zoon in een woning van de Rijkswacht woont, dewelke hij thans omwille van zijn ontslag zal dienen te verlaten zonder dat hij onmiddellijk over een financieel haalbaar alternatief beschikt.

Gelet op het ingrijpend karakter van de tucht-sanctie is het geleden nadeel voor verzoeker niet alleen zeer ernstig maar ook moeilijk - zoniet onmogelijk - te herstellen.

Verzoeker dient zijn leven thans volledig te reorganiseren (qua werksituatie, qua woning, qua levensstandaard, enz...), hetgeen niet meer retro-actief te herstellen is door een gebeurlijk latere vernietigingsbeslissing.

Hierbij komt dat, indien de bestreden beslissing niet wordt geschorst, verzoeker uiteraard door zijn ontslag gedurende lange tijd en minstens tot aan een arrest ten gronde, iedere verdere ervaring binnen het rijkswachtkorps zal dienen te ontberen, zonder dat zijn loopbaan achteraf, n.a.v. een eventuele vernietiging, nog op een afdoende en nuttige wijze zal kunnen gereconstrueerd worden.

Het is m.a.w. per definitie eigen aan de getroffen tuchtmaatregel van het ontslag van ambtswege dat de verzoeker hierbij door een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt getroffen.

Volgens verzoeker kan hierover niet de minste betwisting bestaan";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"3.1. Met betrekking tot de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege van een rijkswachter heeft de Raad van State in de arresten DE MUNTER en RASSCHAERT geoordeeld dat «behoudens bijzondere omstandigheden die in casu niet voorhanden blijken te zijn, de sanctie van het ontslag van ambtswege op de betrokkene een dusdanig odium legt, dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel'; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan».

OPDEBEEK heeft er op gewezen dat dergelijke tuchtrechtelijk ontslag een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt en dit zowel op moreel vlak wegens de schandvlek welke zij meebrengt als op

materieel vlak wegens de moeilijke reklassering die eruit voortvloeit. Zij merkt op dat er bij een ontslag van ambtswege sprake is van een 'evident' nadeel, zodat de argumenten van de ambtenaar om zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel te staven summier kunnen zijn.

3.2. De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel van verzoeker als evident en bestaande uit :

1. een materieel nadeel doordat hij met ingang van 1 oktober 1998 zonder inkomen valt en van dan af in beginsel op het bestaansminimum is aangewezen;
2. een morele mokerslag na een onberispelijke carrière van 24 jaar;
3. het verlies van een logement van de rijkswacht;
4. het verlies van verdere ervaring binnen het rijkswachtkorps.

3.3. Wat het materieel nadeel betreft, merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van haar mogelijkheid om summier te zijn, doch dat ze hierbij toch iets te summier is geweest. Zo is zij in haar verzoekschrift dat bij de griffie van de Raad van State is toegekomen op 9 oktober 1998 vergeten te vermelden dat verzoeker sinds 5 oktober 1998 is tewerkgesteld bij Volvo Trucks te Gent-Oostakker met de mogelijkheid om op termijn in vast dienstverband te worden aangenomen en dus helemaal niet is aangewezen op het bestaansminimum en door zijn tewerkstelling in deze gerenommeerde onderneming reeds blijk heeft gegeven van reklassering. De verwerende partij beschikt dus over meer dan het bestaansminimum, en alhoewel er misschien financiële ongemakken zijn, zijn er geen gegevens voorhanden die erop wijzen dat deze van die aard zijn dat ze leiden tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, die in geval van vernietiging niet kunnen worden gecompenseerd door de toekenning van een schadevergoeding.

3.4. Betreffende de schandvlek, kan men niet omheen het feit dat indien verzoeker dan al gestigmatiseerd zou zijn, men toch niet kan stellen dat dit exclusief te wijten is aan de toepassing van de bestreden beslissing, doch dat het plegen van de weerhouden tuchtfeiten, die tevens het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijk onderzoek, eerder van aard zijn om het misprijzen van zijn collega's en medeburgers op te wekken dan het ontslag van ambtswege zelf.

3.5. Aangaande het verlies van het logement van de rijkswacht dient te worden opgemerkt dat verzoeker actueel nog steeds in het logement verblijft en hij er niet onmiddellijk zomaar zal worden uitgezet, zodat het nadeel hypothetisch is. Bovendien is het hypothetisch nadeel niet uitsluitend verbonden aan de bestreden beslissing, aangezien, zelfs indien verzoeker een ambtshalve pensionering zou bekomen, hij

op termijn nog steeds het logement zou moeten verlaten (adm. doss., stuk 7, punt c., Definitieve ontruiming).

3.6. Wat het gemis aan ervaring betreft, wijst de verwerende partij erop dat de argumentatie van de verzoekende partij niet concreet en nauwkeurig is, doch veeleer vaag en algemeen. Een vage uiteenzetting, zoals in casu, die elke nauwkeurigheid ontbeert, beantwoordt niet aan de vereisten van artikel 8, tweede lid, 5° van het K.B. van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State. Het is derhalve onmogelijk na te gaan of het nadeel dat verzoeker beweert te ondergaan al dan niet ernstig is. Bovendien verzuimt verzoeker aan te tonen waarom dit nadeel tevens een moeilijk te herstellen nadeel zou zijn dat alleen door de schorsing van de bestreden beslissing kan vermeden of goedgeemaakt worden. Hij verzuimt eveneens aan te tonen waarom dat nadeel niet zou kunnen worden goedgeemaakt door het rechtsherstel dat het annulatie-arrest zal inhouden of dat ter uitvoering daarvan zal worden verleend.

3.7. Uit dit alles blijkt dat er in casu sprake is van bijzondere omstandigheden die ertoe leiden dat het nadeel niet ernstig, minstens niet moeilijk te herstellen is";

2.2.3. Overwegende dat, behoudens bijzondere omstandigheden die in casu niet voorhanden blijken te zijn, de sanctie van het ontslag van ambtswege op de betrokkene een dusdanig odium legt, dat er bijna vanzelfsprekend sprake is van een "moeilijk te herstellen ernstig nadeel"; dat deze vaststelling volstaat om te besluiten dat ook aan de tweede voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten is voldaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van "de beslissing dd. 14.8.1998 van de Heer Vice-Eerste Minister en Minister van Binnenlandse Zaken waarbij (aan Gilbert GELDOLF) de definitieve ambtsontheffing door ontslag van ambtswege wordt opgelegd (beslissing gekend onder de referte nr. B7/GW/PM/B-21454/D-41)".

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december 1900 achtennegentig, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.